

ת"פ 35380/06/17 - מדינת ישראל נגד פלוני - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

20 ינואר 2019

ת"פ 35380-06-17 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד לי גורמן - נוכח

נ ג ד

פלוני - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד דוד מועלם - נוכח

(בשם עו"ד יוסי דגה) - בהעדר

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בחלק הכללי לעובדות כתב האישום המתוקן, בכל המועדים הרלוונטיים הנאשם והמתלוננת היו בני זוג שאינם נשואים.
עוד ובנוסף לכך, באותם מועדים רלוונטיים, המתלוננת הייתה בחודש השלישי להריונה כאשר היא והנאשם קבעו להינשא ביום 2017. כמו כן, באותה תקופה הנאשם החזיק והשתמש בטלפון נייד שמספרו: 05X-XXXX.
2. וכך, וכפי הנטען בעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 2017 בין השעות 11:51 ל - 13:07, נתגלע וויכוח בין בני הזוג כאשר בעקבותיו שלח הנאשם במספר הזדמנויות הודעות כתובות לטלפון הנייד של המתלוננת באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שברשותו.
3. בנסיבות האמורות איים הנאשם על המתלוננת בכותבו לה את הדברים הבאים: "ימסכנה את תדעי אצלי רק סבל"; "חכי עוד לא התחלתי"; "עכשיו תביני על איזה באמת פסיכופת נפלת.. חחח.. אמיר זה כלום לעומתי"; "אני אדקור אותך בכל חלקי הגוף מבטיח לך"; "כוס אימא שלך מחנות השמדה אני אשים אותך את מתה שרמוטה"; "אני מבטיח לך את נרצחת בקרוב"; "מגיע לך שהכול יתפוצץ לך בפנים מגיע לך גדלי אותו עכשיו תמותי מצדי"; "הלו יא אוכלת בתחת עכשיו תודיעי לאבא המזדיין שלך אני בדרך לאולם"; "קחי את הבגדים שלך לפני שאני מגיע ומזיין לך את כל הפנים יבת זונה כוס אימא שלך השרמוטה והאבא שמזדיין בתחת שלך עכשיו את לוקחת הכול או שזורק לך אותם באלוהים"; "אני ארצח אותך מבטיח"; "שרמוטות כמוך לא צריכות לחיות צריכות למות"; אני בדרך אליך יבת זונה אני בא לשחוט אותך"; אני עם סכין חרב ביד"; "את מתה היום"; "תני לזמן זמן ותראי"; "עכשיו את נרצחת באלוהים בספר תורה תעריבי את מי שאת רוצה תני לי להגיע אליך ותראי"; נראה לך שאני באמת פוחד חח צאי לדרך"; "אני אגיע לתחנה את ממש לא מפחידה אותי.. חחח אבל הכול טוב"; "ממש לא הפחיד אותי להיות עצור אבל את תשלמי על זה בטוח".
4. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירה של **איומים**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
5. הצדדים לא הגיעו להסכמות עונשיות, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן תוך שהמאשימה הצהירה כי עמדתה העונשית בתיק זה היא למאסר בפועל.
6. בעניינו של הנאשם התקבלו **חמישה תסקירים**, שבסופם המליץ שירות המבחן להשית עליו ענישה בדמות צו של"צ, צו מבחן, מאסר מותנה, ופיצוי כספי למתלוננת. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים האמורים, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
7. **מחוות הדעת מטעם הממונה על עבודות השירות**, אשר התקבלה ביום 31.12.2018, עולה כי הנאשם מתאים להשתלב במערך עבודות השירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

8. בא כוח המאשימה הגיש במסגרת הראיות לעונש את רישומו הפלילי של הנאשם (ת/2); תיאר את מעשיו של הנאשם; עמד על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, ובכלל זה על עזות המצח שהפגין הלה עת השמיע רצף איומים קשים וקונקרטיים כלפי המתלוננת, בת זוגו שהייתה מצויה בחודש השלישי להריונה. בהמשך, נטען כי במקרה הנדון צריך לנוע מתחם העונש ההולם בין מאסר קצר (שספק שניתן לרצותו בעבודות שירות), לבין - 16 חודשי מאסר בפועל. לבסוף, ובשים לב, בין היתר, לאמור בתסקירי שירות המבחן, עתר בא כוח המאשימה להשית על הנאשם ענישה בדמות מאסר בפועל, ברף הבינוני של המתחם, וענישה נלווית בדמות מאסר מותנה ארוך ומרתיע; התחייבות להימנע מביצוע עבירה ופיצוי כספי למתלוננת.

9. מנגד, ההגנה עמדה על נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, ועל כך שאותן נסיבות תרמו לביצוע העבירה; על ההליך הטיפולי בו משולב הנאשם מזה תקופה ממושכת; ועל כך שענישה הכוללת רכיב של מאסר עלולה להוביל לרגרסיה במצבו של הנאשם. לגופם של דברים, בא כוח הנאשם עתר לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר. ובשים לב, בין היתר, לאותן נסיבות חיים, ומבלי להתעלם מעברו הפלילי, ביקש הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין העונש. לחילופין נטען כי היה ובית המשפט יחליט לקבל את מתחם העונש ההולם שהוצג על ידי המאשימה, הרי שעניינו של הנאשם מצדיק סטייה לקולא מהמתחם בשל שיקולי שיקום. כמו כן, ההגנה הגישה כראיות לעונש מטעמה מכתב המלצה ממעסיקו לשעבר של הנאשם מ"ינות ביתן" (נ/1).

10. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", הצטער על מעשיו, הביע עליהם חרטה, ביקש סליחה מהמתלוננת, ופירט בהרחבה אודות הטיפול שהוא משתתף בו במסגרת שירות המבחן. כמו כן, הלה הדגיש בפני בית המשפט את נסיבות חייו המורכבות, ואת רצונו העז להעלות את חייו על מסלול נורמטיבי ובכלל זה לעבוד יחד עם אחיו בעסק שהקים; לכסות החובות שנצטברו לו במהלך מעצרו; ולדאוג לצרכיה של אמו החולה ובד בבד להמשיך בהליך השיקום.

דין והכרעה

11. בשים לב לעובדה שהנאשם מואשם בעבירה אחת בלבד ובאין מחלוקת על כך שכלל מעשיו מהווים "אירוע" אחד, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן אגזור את עונשו של הנאשם בגדריו (אודות המתווה לגזירת העונש אשר נקבע בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

12. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצועה, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

13. בעצם ביצוע עבירת האיומים, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989); וכב' השופט ד' בייניש (כתוארה אז) ברע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 105, 96 (2006)).

14. בשים לב לנסיבות שנלוו לביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח צבר האיומים ואופיים הקשה של הדברים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת, והעובדה כי אלה הופנו כלפי לא אחרת מאשר בת זוגו, סבורתני כי במקרה הנדון מצויה מידת הפגיעה בערכים המוגנים ברף גבוה.

15. ובכן, ובכל הנוגע לנסיבות הקשורות לביצוע עבירת האיומים אשר מיוחסת לנאשם, יש ליתן את הדעת למיהותו של המאיום ולטיבו ואופיו של הקשר בינו לבין המאיים. קרי, על בית המשפט לבחון אם האיומים הופנו, למשל, כלפי בעל תפקיד הנמנה עם רשות אכיפת החוק, כגון שוטר, סוהר, פקח, וכדומה; כלפי בן זוג או קרוב משפחה אחר; כלפי בעל תפקיד טיפולי שבא במגע עם המאיים, כגון עובד סוציאלי או קצין מבחן; כלפי מכר או אדם שאינו מוכר כלל למאיים; וכיוצא באלה. במקרה הנדון, הנאשם הפנה את האיום כלפי בת זוגו שהייתה מצויה אותה עת בחודשי הריונה המוקדמים,

- ולדידי, העובדה שעבירה זו בוצעה בתוך התא הזוגי (הגם אם הוא פורק זה מכבר) צריכה להיזקף לחובתו.
16. בהקשר זה אף נתתי דעתי לאופיים החמור של הדברים שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת ולכך שאין מדובר באיומים ערטילאיים גרידא - אלא ברצף של איומים חוזרים ונשנים לפגיעה קונקרטיים בחיי המתלוננת. חומרת איומיו של הנאשם מקבלים משנה תוקף עת אלה מטבע הדברים נטעו בקרבה של המתלוננת פחד ממשי לפגיעה בחייה ומצוקה נפשית ממשית.
17. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, אין ליתן לנסיבה זו משקל מופרז, שכן כמעט לעולם מבוצעות עבירות האלימות כנגד בני זוג בעידנא דריתחא ומבלי שהעברין תכנן את הדברים מראש - מה שעדיין אינו מפחית מחומרתן.
18. כמו כן, בית המשפט מביא בחשבון כי כתוצאה ממעשיו של הנאשם **לא נגרם נזק ממשי** כלשהו. דא עקא, אין לייחס לנסיבה זו משקל רב, שכן זו דרכן של עבירות האיומים, כאשר אלו בדרך כלל אינן מסבות לנזק שנראה לעין, כך שחומרתן טמונה בעצם ביצוען דווקא ולא בהכרח בתוצאותיהן.
19. כמו כן, אל לנו לשכוח כי עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי הנאשם איים על המתלוננת במספר הזדמנויות שונות, כך שנדמה כי חסד עשתה עמו המאשימה עת בחרה להאשימו בעבירת איומים אחת בלבד. ואולם וכמכלול, צריכה התנהגות משוללת רסן זו, להישקל עובר לקביעת מתחם העונש ההולם שכן, יש לזכור כי מאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו (ראו לעניין זה: רע"פ 5978/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד ס(4) 594 (2006); רע"פ 2581/14 אסף יקותיאל נ' מדינת ישראל, (12.02.2015); ע"פ 1997/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (29.08.2013)).
- משכך, מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות יהוו כנקודת המוצא של בית המשפט - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.
20. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל**, מקום בו מדובר בנאשמים אשר הורשעו בעבירת איומים אחת, נקבעו בעניינם מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הוא מאסר מותנה (גם במקרים שבהם מושא האיום היו שוטרים או עובדי ציבור אחרים). אשר לעונשים שהושטו בכל מקרה ומקרה, הרי שאלו הושפעו מהנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה וממאפייניהם האישיים של הנאשמים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה והכאה על חטא, קיומו או היעדרו של הליך טיפולי-שיקומי, וכיוצא באלה.
- לפסקי דין המייצגים את מדיניות הענישה שלעיל, ובעיקר ככל שהדברים נוגעים לרף התחתון של מתחם העונש ההולם, ראו למשל: רע"פ 3364/14 באסם מנצור נ' מדינת ישראל, (09.06.2014); ע"פ ג(מרכז) 63725-06-16 סמיון שלומוב נ' מדינת ישראל, (06.11.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 47276-11-15 מדינת ישראל נ' ציון ווקנין, (07.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 23876-04-15 מדינת ישראל נ' גבריאל יוסוב, (14.07.2016); ת"פ (שלום באר שבע) 46495-04-16 מדינת ישראל נ' יוסף ביטון, (04.07.2016); ת"פ (שלום ירושלים) 11834-11-14 מדינת ישראל נ' מיקו מרלי, (03.07.2016); ת"פ (שלום קריות) 15835-03-16 מדינת ישראל נ' ג'מאל שרקאוי, (22.06.2016); ות"פ (שלום רמלה) 23607-05-15 מדינת ישראל נ' פלוני, (10.05.2016).
21. כאן ייאמר, כי עיינתי גם בפסיקה שאליה הפנתה המאשימה, אולם כמובן שהדבר נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות בין המקרים. מה גם שממילא ברי, כי השיקול שעניינו "**מדיניות הענישה**" הוא אך שיקול אחד ממכלול השיקולים שעל בית המשפט לשקול עובר לקביעת מתחם העונש ההולם (ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)). כידוע, הענישה היא אינדיווידואלית ו"**אין עסקין בשיטת ניקוד, או באריתמטיקה. ענישה היא מלאכת מחשבת - ולא מלאכת מחשב**" (ע"פ 5768/10 פלוני נ' מדינת ישראל, (08.06.2015)), ולעולם אין לגזור עונשו של נאשם על סמך הכותרות של העבירות גרידא וכל מקרה צריך להיבחן לגופו ובנסיבותיו (ר' והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין די איום מילולי ושאינו קונקרטי כדין מסכת איומים קונקרטיים לפגיעה בחייו של הקורבן; ולא יהיה דומה עונשו של נאשם נעדר עבר פלילי שמקבל אחריות מלאה על מעשיו, לעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושנעדר כל אופק שיקומי.

לאור האמור, לא יפלא אפוא כי מצינו בפסיקה גם מקרים שבהם בגין עבירת איומים אחת נקבעו מתחמי ענישה שתחילתם במאסר קצר (ע"פ"ג (מחוזי ירושלים) 25220-06-13 פארס עוויסאת נ' מדינת ישראל, (10.09.2013); ות"פ (שלום תל אביב יפו) 35562-08-14 מדינת ישראל נ' משה חזי, (24.05.2016)).

22. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המעוגנים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, ובשים לב לעובדה שהנאשם איים באופן מילולי על בת זוגו לפגיעה קונקרטית בחייה, במספר הזדמנויות שונות, וכל זאת בשעה שהלה מצויה בחודשי הריונה המוקדמים, דומני כי קביעת מתחם עונש הולם שתחתיתו במאסר צופה פני עתיד לא תהלוך נכונה את חומרת המעשים. אשר על כן, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם ינוע במקרה הנדון בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

ויוער, קביעת מתחם עונש המתחיל ממאסר קצר בגין עבירת איומים אחת איננה בבחינת הכלל והיא מהווה חריג למדיניות הענישה הנוהגת. אלא שכאמור, לידי מתקיימים במקרה הנדון נסיבות חריגות לחומרה, המצדיקות קביעת מתחם כגון דא.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

23. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

24. בעניין זה, לא התעלמתי מעברו הפלילי של הנאשם הכולל 6 הרשעות קודמות בין השנים 2007 עד 2011 במגוון עבירות ובהן: קבלת דבר במרמה; ניסיון שוד; גניבה (שלוש הרשעות); החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה; איומים; התפרצות למגורים (שתי הרשעות); קבלת נכסים שהושגו בפשע - שבגין הושתו על הנאשם עונשים במנעד רחב ובכלל זה 4 מאסרים בפועל לתקופות ממושכות (למשך שנה; למשך 8 חודשים; למשך 25 חודשים; למשך 16 חודשים) ועונשים נלווים. מנגד, שקלתי לקולא את גילו הצעיר באופן יחסי של הנאשם ואת חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה. מה גם, שבעניינה של נסיבה אחרונה זו אף יש לומר, כי בתיק זה העיקר אינו מצוי באותה ספירה "טכנית" של פרק הזמן שחלף, אלא בכך שבמשך כשנה וחצי מאז ביצוע העבירה שבמוקד כתב האישום המתוקן הנאשם שב לדרך הישר ונמנע מלבצע עבירות נוספות.

25. עוד ולקולא, בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שהנאשם היה עצור בתיק זה במשך מספר ימים מאחורי סורג וברח ובמשך תקופה לא מבוטלת נוספת היה משוחרר בתנאים מגבילים. ברי כי המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם בדומה לשירות המבחן, גם בית המשפט מתרשם כי היה בכך כדי להבהיר לו את החומרה שבמעשיו ולהרתיעו מלשוב ולבצע עבירות נוספות בעתיד, ואף ייתכן שניתן לשקול את הדברים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40יא(3) לחוק העונשין. כמו כן, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה שהוא הודה במיוחס לו, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר, ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדתה של המתלוננת בבית המשפט. ויוער, כי מדבריו של הנאשם בבית המשפט התרשמתי ממנו באופן בלתי אמצעי, וניכר שהוא מצטער מעומק ליבו על מעשיו ומקבל עליהם אחריות מלאה.

26. אשר לטענת ב"כ המאשימה לפיה, יש להחמיר בעונשו של הנאשם, שכן חרף היותו מצוי בהליך טיפולי הלה מצא לנכון להסלים ולהעצים את מערכת היחסים עם המתלוננת (כפי הנלמד לדבריו מהחשש שהביעה המתלוננת בפני שירות המבחן שהיה זה הנאשם ממנו היא קיבלה הודעה טלפונית אנונימית וכי הנאשם השמיצה ברשתות החברתיות בכל הנוגע להתנהלות ההורית) - אציין כי אכן, מתסקיר שירות המבחן עולה כי המתלוננת מסרה את הדברים הללו לשירות המבחן. יחד עם זאת, בית המשפט אינו מוצא לנכון להכריע בשאלה אם אכן הוכח, ברמת ההוכחה הנדרשת כי הנאשם שלח למתלוננת הודעה אנונימית וכי אכן הלה השמיצה ברשתות החברתיות.

27. עם זאת ברי כי שירות המבחן הוא בעל מעמד מיוחד, החב חובת אמון לבית המשפט ותפקידו להביא בפניו את התמונה בכללותה (גם זו המרוחקת מכתב האישום), ובכלל זה את עמדת המתלוננת ואת הנזקים שנגרמו לה, תוך ששירות המבחן לא מחויב למסור את חומר הגלם עליו מבוסס התסקיר. נוכח תפקידו של השירות ותכליתו של התסקיר הנמסר לקראת גזירת הדין, הרי שהכללים החלים על התסקיר אינם כללים רגילים, כי אם בעקר של רלוונטיות המידע שלשמה נערך התסקיר (ר' והשוו רע"פ 488/18 סועאד נ' מדינת ישראל (04.03.2018) וכן- רע"פ 1021/07 פלוני נ' מדינת ישראל (30.12.2009)). לאור כל אלו, בית המשפט לא יעצום עיניו אל מול אותו מידע שנמסר על ידי שירות המבחן מפיה

- של המתלוננת, ואולם הדבר ילקח בחשבון בזירות הנדרשת, כאשר ברי כי האינטרס של המתלוננת איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתה כאמור, שכן היא קורבן העבירה והיא זו שמצויה בסיכון במישור החברתי, המשפחתי והכלכלי (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד בת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)). עוד ולמען שלמות התמונה יצוין כי המתלוננת אף מסרה באותו הבל פה כי הנאשם שומר על צו ההרחקה הימנה ואינו מפר אותו.
28. אשר לסוגיה שעניינה סטייה ממתחם העונש ההולם אשר נקבע, סעיף 40ד(א) לחוק העונשין קובע כי מקום בו מצא בית המשפט כי **"הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם"**, רשאי הוא לסטות ממתחם העונש אשר נקבע ולגזור על הנאשם עונש החורג לקולא מאותו מתחם. בבואי ליישם את הכללים המפורטים לעיל על נסיבות המקרה שבפניי, מצאתי, כי בעניינו של הנאשם **יש מקום לסטות לקולא ממתחם העונש אותו קבעתי לעיל**, וזאת לנוכח הליך השיקום אשר בעיצומו הוא מצוי כעת.
29. הדברים אמורים בשים לב בעיקר לאמור בתסקיר שירות המבחן אשר הוגש בעניינו של הנאשם ביום 25.11.2018, שם נמסר כי להתרשמותו של שירות המבחן, במקרה זה יש לבכר את הליכי השיקום, לאור המחויבות אותה מגלה הנאשם להליך הטיפול ושיתוף הפעולה של הלה עם המרכז למניעת אלימות במשפחה, תוך שהשירות התרשם מיכולתו של הנאשם להיתרם מהטיפול. שירות המבחן הגיע למסקנתו האמורה (מבלי להתעלם מחומרת העבירה), לאור גורמי הסיכוי לשיקום בעניינו; המאמצים שהנאשם עורך לתפקוד תקין; נסיבות חייו המורכבות וקשייו המגוונים- תוך שהשירות לקח בחשבון במכלול שיקוליו את היותו של ההליך המשפטי גורם מרתיע עבור הנאשם והעריך כי עונש מאסר עלול להוביל לרגרסיה במצבו ולחשיפתו לחברה עבריינית המהווה עבורו גורם סיכון.
30. בהקשר זה נתתי דעתי להליך הטיפול מעורר הרושם אותו עבר ועודנו עובר הנאשם ובכלל זה, השתלבותו בקבוצה טיפולית ייעודית במסגרת שירות המבחן לעצורי בית, במסגרתה הלה שיתף פעולה באופן מלא תוך שהשירות התרשם מכך שהנאשם מביע רצון לשינוי דפוסי התנהגותו; שילובו של הנאשם בשיחות פרטניות במסגרת שירות המבחן (במהלך החודשים מרץ-יוני 2018), תוך שהשירות מסר כי הנאשם הגיע בעקביות לפגישות, שיתף בקשייו בפתיחות ונעזר בתכנים ובכלים הטיפוליים; ולטיפול הפרטני בו שולב הנאשם החל מאוקטובר 2018, במרכז למניעת אלימות במשפחה ולכך שגורמי הטיפול העריכו כי ניכר כי הנאשם לוקח אחריות על מעשיו, מביע עליהם חרטה; מביע מוטיבציה כנה ורצון לערוך שינוי משמעותי בחייו; וכי החל מחודש דצמבר 2018 הלה ישולב בקבוצה טיפולית לגברים אלימים כלפי בנות זוגם במרכז.
31. עוד נתתי דעתי לנסיבות חייו המורכבות והחריגות של הנאשם, כפי שאלה פורטו בתסקירי שירות המבחן לפיהן הלה גדל בתא משפחתי שאינו מתפקד, חווה הזנחה רגשית כילד והתקשה בעקבות כך לסגל מיומנויות תקשורתיות אדפטיביות, שהולידו בסופו של יום קשיים במישור הזוגי בחייו. עוד ובהמשך לכך, לא התעלמתי ממצבו הנוכחי של הנאשם בכל הנוגע למערכת יחסיו של הנאשם עם בתו התינוקת (בתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת), ולכך כי חרף רצונו העז לקיים עמה קשר הדבר נמנע הימנו עד כה, תוך שהמתלוננת עודנה מסרבת להכיר באבהותו.
32. כאן אף יצוין, כי שירות המבחן העריך כי מהנאשם נשקפת מסוכנות וכי מסוכנות זו עשויה להצטמצם ככל שהלה יתמיד בהליך הטיפול-שיקומי. יוצא אפוא, בשים לב להשתתפותו של הנאשם בהליכים הטיפוליים והמוטיבציה שהלה מביע להמשך ולהעמיק את הטיפול, כי הסיכון הנשקף ממנו, שכבר כעת איננו ברמה גבוהה, צפוי להישחק עד דק בהמשך. ייתכן כי עוד צפויה לנאשם דרך לא קצרה עד לשיקומו המוחלט, אולם סבורתני כי לאור כל האמור לעיל, כבר בשלב זה ניתן לומר, לכל הפחות, כי יש סיכוי של ממש שהוא ישתקם בצורה מלאה בעתיד, וכי יש בכך כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש אשר קבעתי בעניינו. בשים לב לאלה, נדמה שלא בכדי שירות המבחן המליץ לבכר את האפיק השיקומי בעניינו של הנאשם, ולהימנע משליחתו למאסר מאחורי סורג ובריה (ולו לריצוי בעבודות שירות).
33. כמו כן, כידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14).

חמיס נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שבפניי, עסקינן בנאשם שבמשך כשנה וחצי מאז ביצע את העבירה שבגינה הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, ונמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות.

34. אכן, מלאכת גזירת הדין איננה קלה כלל ועיקר, יחד עם זאת, כפי שצוין זה מכבר, הענישה לעולם צריכה להיות אינדיווידואלית. במקרה הנדון, בית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומביע מהם סלידה רבתי. אולם, באיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, הגם אם לא בלי התלבטות, ובייחוד בשים לב לכך שעסקינן בנאשם שהודה בביצוע העבירה והביע צער וחרטה על מעשיו, לאור ההליך הטיפולי שאותו הוא עבר ועודנו צפוי לעבור; לנוכח המלצת שירות המבחן; ולאור החשש שמא השתת ענישה בדמות מאסר (ולו לריצוי בעבודות שירות), תפגע אנושות בהליך השיקום שעובר הנאשם, מצאתי כי ניתן בזו הפעם ללכת לקראתו ולבכר את שיקול השיקום בעניינו. אשר על כן, אמנע מלהשית על הנאשם עונש מאסר. כאן אף אזכיר, כי בשלב זה, כאשר יש סיכוי לא מבוטל כי הנאשם יחזור לדרך הישר, הרי שאינטרס השיקום איננו האינטרס שלו בלבד, כי אם של החברה כולה. שכן, ככל שהנאשם ישתקם, היא תקבל בחזרה לשורותיה אזרח נורמטיבי, פרודוקטיבי ושומר חוק. דומני כי השתת של עונש הכולל רכיב של מאסר, עונש שכאמור ייתכן שיהיה בו כדי לקטוע את ההליך השיקומי שעובר הנאשם, עלולה לפגוע הן באינטרס הפרטי שלו והן באינטרס של החברה כולה. לאור כל אלה, דומני כי ניתן לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם שצוין לעיל, ולאמץ את המלצת שירות המבחן. לצד האמור, מצאתי להדגיש בפניו של הנאשם כי הליך השיקום נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו, וכי ככל שלא יתמיד בהליך, וחלילה ישוב לסורו, הרי שטוב שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט.

35. בהקשר זה יצוין כי לא מצאתי לאמץ במלואה את המלצתו של שירות המבחן לעניין העונש והיקף שעות השל"צ. כידוע, המלצת שירות המבחן כשמה היא, המלצה שאיננה מחייבת את בית המשפט אשר אמון על בחינת אינטרסים רחבים מאלה שבוחן שירות המבחן עת מגבש הוא את המלצתו, ולבית המשפט נתונה האפשרות שלא לקבל את ההמלצה במקרה המתאים.

36. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 300 שעות.

העבודות תבוצענה במסגרת "בית מכבי" בראשון לציון, בתפקיד אחזקה שוטפת.

ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ וצו המבחן ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה.

העתק מגזר הדין בדחיפות לשירות המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירה בהורשע.

ד. פיצוי בסך 4,000 ₪ למתלוננת, ע"ת/2.

הפיצוי ישולם ב- 20 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 30 יום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוק.

ה. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 5,000 ₪ שלא לעבור עבירת איומים וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם ל- 10 ימים.

זכירות תשיב למפקיד/ה הכספים אשר הופקדו על ידו/ה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה. יה על השבת מכשיר הפלאפון לבעליו.

ת ערעור - תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ד שבט תשע"ט, 20 ינואר 2019, במעמד הצדדים.